

O, Jet, kom in mijn bed...!

Wilde rozen

★★★★☆

Gebeurtenis Wilde Rozen – de musical **Naar** boek Margriet ter Steege e a **Tekst en muziek** Ellen Kiewiet **Regie** Fenna Besijn **Decor** Maria Koijsck, Lynn van de Laan **Kostuums** Alette Vleems **Productie** Gineke Heerema e a **Koördirectie** Aletta Kwant **Met** Ellen Kiewiet, Lisa Terpstra, Wilma Fritsma en vele anderen. **Pianist** Nanne van der Werff **Productie** De Lachende Paardebloem en Lesbians Unlimited **Gezien** 2/7 Groningen, Stadsschouwburg **Publiek** 678 (vol, ook op 1/7)

Door Jacques J. d'Ancona

Een portret van vier generaties vrouwen. Lesbisch en gedwarsboemd door de 'moraal' van de maatschappij. Vrouwen, die omstreeks 1890 dus niet mochten studeren en zeker niet een huwelijk aan konden gaan. Het gegeven is bekend. Daar heb je een drakerige klassieker als het boek *Wilde Rozen* niet als naslagwerk voor nodig. Toch heeft Ellen Kiewiet er een musical in gezien... Een hachelijke affaire. Wees eerlijk, als je niet opast glijdt de thematiek van de vrouwenemancipatie af in zoiets glibberigs als een manifest, een pamflet of een demonstratiemodel als herkenningspunt voor volle bakken met gelijkgezinden. Ze laat het verhaal beginnen als een sprookje onder het motto 'Er was eens...'. Wat ze vervolgens uithaalt werkt prima, omdat Kiewiet de problematiek serveert met afstandelijkheid en vooral methumor. (Hetgeen op de beste (en ook op de

▲ **Scène uit de musical 'Wilde Rozen', twee avonden in een volle Stadsschouwburg in het kader van Roze Zaterdag. Foto: Peter Wassing**

minst mooie) momenten uitloopt in kluchtige karikaturen. Daar schuilt een soort dubbelheid in, die voor de pauze totaal niet hindert. Integendeel. Regisseur Fenna Besijn pompt er met stralende vondsten en verrassende effecten

een grote, allerm minst gemakzuchtige voorstelling uit die op tempo via flitsende, gevarieerde scènewiseelingen met cabaretse allure amuseert. Daarbij schuwt ze de draagkracht van het internationaal politiek getinte achtergrondverhaal niet. Bovendien weet ze te organiseren dat de productie de grenzen van de specifieke 'doelgroep' opschuift van de kreet *O, Jet, kom in mijn bed...!* naar de spanning van bewogenheid, verzet en niet al te dikke emotie.

Natuurlijk kom je een keer uit bij de stelling dat 'hetero de dwingende norm' is. Dan vereist het behendigheid om in het spoor te blijven. Dat lukt niet helemaal, al is er een interessante Brechtiaanse draai. In de tweede acte zakt het een beetje in qua lading. Hoe dat komt? Op weg naar het slot sluimert de zoektocht naar een adequate, te snelle afronding, ontstaan dramatische overdoses en liggen de grappen tamelijk opgelegd voor het opscheppen. Tja, het lied *Wie wil er nou les-*

bisch zijn? Dat wil toch geen mens... borrelt net op tijd op om de zaak overeind te houden. Met lof voor het meerstemmig zingende koor van 22 vrouwen. En zeker voor de prachtige, beheerste vertolking van Ellen Kiewiet zelf. Inclusief de kwaliteiten van de comedienne Joke Fenenga en diverse anderen, de sublieme begeleiding van Nanne van der Werff (de enige man op het toneel!) en de vocale bijdragen van Alina Kiers, Marieke Klooster en Karin Noeken.